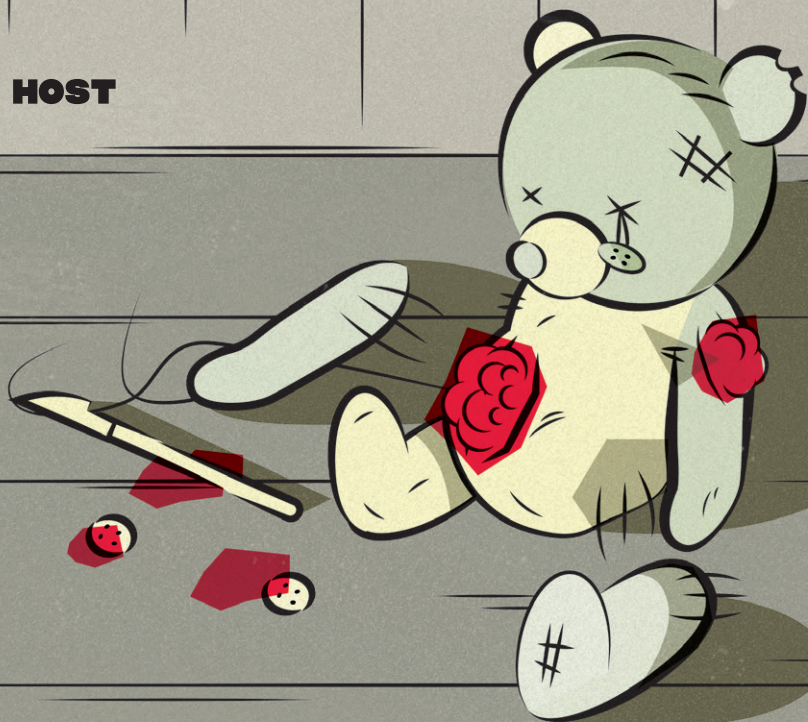

**NELA
RYWICKOVÁ**

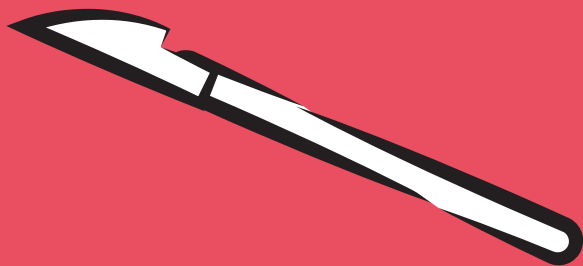
DĚTI HNĚVU

**DETEKTIVNĚ
ROMÁN**

HOST

DĚTI HNĚVU

**DĚTI
HNĚVU**

**NELA
RYWIKOVÁ**

**BRNO
2016**

© Nela Rywíková, 2016

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2016 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-506-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-510-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-516-1 (Formát MobiPocket)

Přítáhl si kapuci blíž ke krku. Starší kamarád pořád něco žvanil. Ze zamračené oblohy jemně mžilo a chlad zalézal pod kůži. Sledoval svoje rozpadající se boty, jak čvachtají v kalužích. Společně se propletli mezi vysokými domy panelového sídliště, dětská hřiště byla pustá a v oknech se objevovala hřejivá světla obývacích pokojů a záře obrazovek. Představoval si všechny ty šťastné rodinky, jak se cpou teplou večerí a čumí při tom na televizi.

Studený vítr oba popoháněl někam do úkrytu. Nechal se vést. Kamarád věděl o dobrém místě. Minuli parkoviště, které končilo starým poničeným plotem, za ním stály opuštěné budovy překladového nádraží. Visací zámek od brány plotu někdo dávno rozbil, vejít tak mohl kdokoli. Hned za branou ležela stará matrace, vykuchaný monitor a prasklá plastová židle. Pozemek patřil drahám. Byl zpustlý včetně drážního hradla, které se tyčilo jako nějaká strážní věž. K němu někdo dostavěl malý zděný přístřešek, kde se dalo pohodlně schovat, zahulit nebo se opít do němoty, aniž by to kohokoli pohoršovalo. Skýtal úkryt před deštěm a před zraky náhodných kolemjdoucích, hlavně pejskařů, kteří tady mohli nechat beztrestně kálet své psy.

Pouliční lampy se jako na povel v jeden okamžik rozsvítily. Chodník zalilo žluté světlo, které pomalu mizelo, jak se vzdalovali od civilizace. Minuli opuštěnou halu nádraží, oprýskanou a pustou. Vedle ní stálo cihlové drážní hradlo

s velikými okny. V žádném z nich se nesvítilo, ačkoli v něm zjevně někdo čas od času pobýval. Mělo pospravovaná okna a těžkou mříž na vchodových dveřích. Přístavek byl ale přístupný a kamarád to dobře věděl. Poskytoval závětrí a patřičné soukromí každému, kdo o to stál a komu nevadily pohozené blistry, stříkačky, použité kondomy, staré smrduté hadry, plesnivá matrace a láhve od alkoholu. Jim nic z toho nevádí. Až si ubalí brko a zahulí, bude jim krásně jako v ráji. Nepořádek se schovával v temných koutech, a jakmile se uvelebí, přestanou ho vnímat úplně.

Oba chlapci se zastavili kousek od vysněného útočiště. Všude byla tma, ani venkovní světlo nesvítilo. Majitel hradla ho obvykle nechával nepřetržitě svítit, aby chuligáni jako oni věděli, že barák není prázdný. Kdo však tohle místo znal, věděl, že příšeří přístavku může beztravně a beze strachu využít. Svou velikostí i vzezřením připomínal autobusovou zastávku, ovšem bez otravných cestujících.

Venkovní lampa tentokrát nesvítila, ale pohupovala se na několika drátech jako kus masa na žilách. Sklo z jednoho okna se celé vysypalo a oběma chlapcům praskalo pod podrážkami bot. Skoro to vypadalo, jako by majitel svou pevnost před nedávnem konečně opustil. Mříž u vchodu však byla stále zamčená a neporušená.

— Ty vole, vidíš to? Třeba to je konečně prazdne. Bysme to mohli omrknout, navrhl Venca. Podél zdi zamířili ke vchodu s nadějí, že celé hradlo bude brzy jenom jejich. Stačí se jenom vyškrábat do okna. Ve dvou to hravě zvládnou. Další parádní zašívárna, kam se budou moci schovat před dotěrnými pohledy a hlavně před fízly.

— Pojd', zavelel. Mladšímu Tonymu se však do nějakého dobrodružství zrovna nechtělo. Měl zoufalou chuť na čouda, kterého si mohl klidně dát v parku na lavičce, nebo na tom sídláku na hřišti. Kvůli jednomu brku přece nemusí zalézat

pomalu někam pod zem. Nelíbilo se mu to místo, kam ho kámoš zatáhl. Byl to feťák, bezďák a vlastně troska. Nervózně se rozhlédl kolem sebe a trochu se mu zastesklo po teplé posteli. Jenomže k čemu je teplá postel v bytě, kde se na zemi válí věčně opilá matka? Hysterická, lítostivá a tak zoufalá, že jenom z pohledu na ni by nejraději před vším utekl.

Bylo mu najednou ze všeho úzko. Z kamaráda, z matky i z toho podivného baráku. Měl chuť rozběhnout se někam pryč. Intuitivně se rozhlédl kolem sebe. Na jedné straně tramvajové depo, na druhé staré překladové nádraží, koleje a čtyřproudovka. Zbytek stínily stromy a za nimi se v dálce tyčily vysoké věžáky s těmi teplými světly útulných domovů. Přece ale nebude takový zasraný srab, ještě by se mu Venca vysmál. Raději se s ním zmaže do němoty a ukáže, že má kuráž. Má odvalu vzdorovat celé téhle zasrané, tupé společnosti, bečící jako stádo ovcí.

— Kašli na to, prolezem to tu někdy jindy. Dame si raději čouda, navrhl a nechal staršího kamaráda tupě stát před vchodem do hradla. Sám odhodlaně vykročil k přístěnku, jehož vchod zíral do temnoty jako cesta do pekel.

Najednou ale celý ztuhl. Měl pocit, jako by v zádech ucítil čísi pohled a neviditelné ruce mu chňapaly po ramennou. — Někdo na nas čumi, vyjekl a ukázal směrem k plotu.

— Ty vole, nebuď tak zesrany. To su cigoši, zkracuji si tudyma cestu, nepudou tu, uklidnil ho zkušený Venca. Stíny tří osob rychle zmizely za budovou nádraží a vynořily se až na kolejišti, přeběhly cestu a zapadly do vchodu ubytovny. Kluci je pozorovali.

— Dělej, zapadnem tam, za chvílu bude tma jak v dupě. Zapálili si ubalenou cigaretu a dlouze potahovali. Ovanula je známá vůně marihuany a oba se uklidnili. Střídavě nasávali dým a dlouze ho vychutnávali. Nakonec tu stáli jak

dva fotři čekající na ranní šichták. Před sebou měli pohodlné místečko, kam se brzy vnoří a kde si něco šlehnou a odstřelí se na Mars. Proto tu přece jsou. Tonyho kámoš tady vodí každého zelenáče. Je to nejlepší místo pro iniciační rituál začínajícího feťáka, první setkání s realitou života na ulici.

Mezitím se téměř setmělo. Odhodili nedopalek, malý ždibíček, který už nešlo držet v prstech. Spálili si rty.

— Tak jdem, řekl starší z chlapců spíše pro sebe a vykročil do tmy do rožku, kde vždycky bývala matrace. Na ní se dalo pohodlně posedět a nakonec se třeba i vyspat, když se člověk důkladně přikryl bundou a splynul s okolní stěnou. Za ním nejistě našlapoval mladší kamarád. Ve tmě přístěnku nebylo vidět ani na délku vlastní ruky. Udělalo se mu šoufl z podivného smradu, který visel mezi stěnami přístěnku. Nezvykle sterilní směsice jakýchsi chemikálií. Bylo mu jasné, že tohle místo je vyhlášená komůrka všech čichačů a feťáků z celého širokého okolí. Po očku mrkl na kamaráda, jestli i jemu vadí chemický smrad, ale ten se tvářil jakoby nic. Zařekl se, že nebude taková zatracená citlivka. Chvíli jen tak stáli a čekali, až si oči přivyknou tmě. Po chvíli oba rozeznali blyštivou hromádku odpadků v rohu předsíně a obrys starého bicyklu.

Najednou oba zkoprněli. Napravo uviděli nezřetelnou nehybnou siluetu jakési postavy, ale nebyli si jistí, zda to není jenom výplod jejich fantazie. Nepříjemná stíha způsobená účinkem trávy. Oba mlčeli a každý přemítal o tomtéž. Mozek byl v ten okamžik zadrhnutý a nešlo s tím nic dělat. Venca se tupě uchechtl. Snad aby zaplašil nepříjemný přízrak, který se před ním vynořil. Nic se ale nezměnilo. Obludný obrys trčel do tmy dál. Mrkali jako vyplašení hraboši, které právě vyorali ze země. Báli se pohnout. Bože, co to zahulili za svinstvo, problesklo jim hlavou. Nejasné obrysy tmavly

a nabývaly jasnějších kontur, až nakonec nebylo pochyb, že před nimi stojí jakýsi muž. Báli se, aby je ten neznámý nečapl za krk a nepraštil s nimi čelem rovnou o zeď. Přízrak se však nehýbal. Nic neříkal, ani nehlesl. Stál jako socha a zdál se obrovský. Na člověka byl snad až příliš vysoký.

Pod nohama jim šustily odpadky, když opatrně našlapovali a poslepu mířili k východu. Venca zašmátral v kapse po zapalovači. Všechno se to odehrálo jen v několika málo okamžicích, jen v záblescích, až se to zdálo neskutečné, dokud se nerozžehl plamínek ze zapalovače.

— Kdosik tu kurva je, zaslechl Vencův přiškrcený hlas. Ano, i on to věděl, ale bál se otevřít ústa. Vlastně nedokázal nic říct, jen němě pohyboval rty, jak se ho zmocnil strach z neznámého. Ve tmě viděl jen výhrůžný stín něčeho nehybného a obludného. Chlap se zdál být nelidsky obrovský. Proč kurva něco neřekne? Cokoli.

— Hej? ozval se kamarád opatrně směrem k neznámému. Nic. Ticho. Podivný stín stál jako zařezaný, nevydával žádný zvuk. Oba chlapci trochu couvli. Zírali do tmy a v mihotavém plamínku světla už nebylo pochyb, že se jedná o postavu jakéhosi muže. Báli se však přistoupit blíž. Děsilo je to nezvyklé ticho. Slyšeli jen vlastní dech, rychlý a mělký.

Drželi se od něj dobré dva metry, aniž by si uvědomili, že už zase vlastně stojí před vchodem. Každý neznámý člověk zalézající do kouta tohoto hradla představuje potenciální nebezpečí. To bylo oběma klukům jasné.

— Pičo, ja idu, odrkl si Tony a chtěl se otočit k rychlému ústupu. Kamarád mu ale pevně sevřel paži a sykl. Sám měl strach se pohnout. Vyčkával, co udělá ten chlap. Stáli tady naproti sobě, ale nikdo z nich ani nehlesl.

Dotyčný se nehýbal, snad ani nedýchal. Nevydal jediný zvuk, ani hlásku, ani dech. Až teď, v absolutním tichu a po několika vteřinách, které se zdály delší než den, si oba

uvědomili, že ten silný zápach vychází z něj. Intenzivní, chemický, kombinovaný s podivnou zatuchlinou. Zápach, jaký by mohl být v nemocnici, v márnici, na pitevně, ale ne tady. Hovno čičači. Tahle zrůda tady dráždivě zavání. Venca si dodal odvahy, vkročil do přístěnku a přistoupil až na krok ke stínu muže. Když rozžehl znovu zapalovač, sevřel se mu žaludek. V záři plamínku zahlédl jenom podivné oči, matné, neživé, strnulé, podobné zvířecím. Pěkně načesanou patku a bledou, tuhou tvář, jakou mívají figuríny ve výloze. V obličejí měl křečovitý výraz, deformovanou grimasu, která děsila a odpuzovala. Nahé tělo bylo tuhé a toporné, živá neživá figura připomínající zvířecí trofej do vitríny. Nebyla to žádná figurína, ale podivná zombie. Jestli se nedej bože ta zrůda pohne, oba se pomochí a možná i něco víc.

Chvilí trvalo, než mozek vyslal signál do dolních končetin. Jakmile se tak stalo, dali se na zběsilý úprk. Zastavili se až pár metrů od tramvajové zastávky, kde postával hlouček lidí, netušících, že pár desítek metrů od nich je mrtvola.

I.

Pavel se chvěl po celém těle. Měl strašlivou chuť na cigáro, ale neměl u sebe ani korunu. Poslední nedopalek, který našel, už vykouřil a tady pod touhle lavičkou se jak naschvál neválel ani jediný. Třásl se zimou. Chladné večery dávaly znát, že léto je u konce. Pod džínovou bundou měl jenom tričko, které nesvlékl už několik dní.

Z kapsy vytáhl starý omšělý mobil po sestře a zkoušel, jestli z něj vyždíme aspoň esemesku.

Nemáte dostatečný kredit, zablikalo na něj ze zelenkavého displeje. Pavel zaklel a schoval ruce do podpaždí, aby se zahřál.

Paneláky se pomalu nořily do večerního světla, kolem se procházelo jen několik lidí se psy a ne všímali si ho. Bylo příliš chladno, než aby se některý z nich dlouho zdržoval venku a zabýval se tím, proč tam jeden ubožák už hodinu jen tak sedí na lavičce.

Měl sám na sebe vztek. Bude mu skoro třicet, a klepe se před fotrem jako malé děcko. Slíbil otcí, že si najde práci, ale zatím o nic pořádného nezavadil. Doma se proto neukázal už skoro měsíc. Přespával po kamarádech, v parku, u Erika... Fotr má ale pravdu. Je neschopný kretén, který žije jenom ze sestřiných peněz. Jiní chlapi jeho věku už mají kvartýr, káru a dva uřvané fakany. On nemá ani pořádnou fachu. Nechápal, jak je možné, že fotr i ségra se dokážou životem tak probojovat, jenom on je nepodarek narážející ode zdi

ke zdi. Každou práci, kterou mu otec nebo ségra sehnali, každou šanci dokonale zvoral. Nikdy v žádném nevydržel a nakonec ještě dostal rodinu do potíží. I toho pracháče mu dohodila ségra. Párkrát u něj byl. Nakecal mu, že má dvacet, a vykouřil mu péro. Do zadku se píchat nenechal, ale vyhulit, to mu zas tak nevadilo. Není už žádný nezkušený zajíc. A chlápek dobře platil. Pavel se vždycky musel osprchovat a převléknout, šaty si pak mohl nechat. Ten chlap byl jako struna, nervní a napjatý. Měl z něj malinko strach, protože byl vždycky tak odměřený. Vydával pokyny jako na bojišti a on je bez mrknutí oka plnil. — Kdyby se to někdo dověděl, nechám tě zabít, rozumíme si? Pavel jen pokýval hlavou jako osel. Kdyby se to dověděl fotr, sám by ho zabil.

Vstal z lavičky, už nemohl tu kosu vydržet. Kousek odtud bydlí Erik, mohl by u něj zase přespat nebo si půjčit nějaké prachy, nebylo by to poprvé. Erik je pohodář. Právě až moc a každého nechá, aby mu sral na hlavu. Nechtěl by dopadnout jako on, ale zatím má k tomu úspěšně nakročeno. Na rozdíl od Erika má však ještě šanci něco se sebou udělat. Erik několik desítek let prochlastal, až docela otupěl, a přestože je mu hodně přes šedesát, dovolí kdekomu, aby si do něj kopl. Pavel se cítí stejně neschopný někomu říct, aby si políbil prdel. I teď tady jenom hloupě sedí, zatíná pěsti a říká si, co všechno by měl fotrovi říct. Měl by ho konečně nechat shnít v domově důchodců, kam dávno patří. Jak ale přijde na věc, zase si nechá vynadat do nepovedených zmrdů.

Nakonec to nevydržel a vydal se za Erikem. Propletl se mezi auty na parkovišti a zamířil k plotu u překladového nádraží. Za ním bydlel Erik.

V přízemním okně drážního hradla se svítilo. Pavel chvíli bloumal okolo, než zabušil na dveře. V zámku zarachotil klíč

a Pavla polilo světlo a útulné teplo, ačkoli o dílně samotné se nedalo říct, že by byla zrovna útulná. Z polic na něj zíraly vycpaniny psů a koček, ztuhlá zvířata, která měla vzbuzovat dojem, že jsou pořád stejně roztomilá. Erik ho pozval dál, ale Pavel se najednou zdráhal vejít, viděl, že Erik má rozdělanou práci. Bylo mu odporné zírat na roztaženou kůži jakési lasičky, kterou Erik zrovna zpracovával.

— Erik, potřeboval bych pujčit dvě kila. Zítra ti to vratim, přísám.

Erik bez řeči vytáhl peněženku a podal ji Pavlovi, aby si sám vzal, kolik potřebuje. Věděl, že mu peníze nevrátí, ale bylo mu to jedno. Má ho rád, je chytrý, na mariáš úplný machr, akorát má smůlu, že se narodil zrovna do rodiny, kde je otec despotický ras. Pavel to nikdy neměl lehké. Erik na penězích nelpěl. Je to jen prach, který se rychle rozfouká, nevadila mu proto občasná nenávratná půjčka. Jemu vlastně na rozdíl od Pavla nic neschází.

Pavel nejdřív v prstech přidržel dvoustovku, ale po chvilce zaváhání chmátl po pětistovce.

— Fakt to vratim, zablekotal, ale oběma bylo jasné, že to jsou kecy. Erik nad tím mávl rukou.

— Nemaš ještě cigaro? zvedl k Erikovi prosebně oči.

— V-v-vem si to-to všechno, vykotal Erik a dal mu krabičku startek, kde bylo deset cigaret. Pavel si vytáhl tři a zbytek mu vrátil.

— Né, to ne Erik, to mi stačí, dik. Si fakt kamoš, celý se klátil a pomalu couval ze dveří, aby byl co nejrychleji pryč. Požádat o nocleh si už netroufal. Navíc mu bylo trapně, že zase žebrá. Znovu tak potvrdil otcova slova, že je neschopný parazit. *Musí tomu tatovi jednu dokázat, že je schopny, ale zatím nenašel tu spravnu robotu.*

Erik ho zadržel.

— Něc-co pro t-t-tebe mam. Po-pojď za mnu.

Po schodech vystoupali do patra, kde měl Erik byt zaskládaný nejrůznějším harampádím. Prstem ukázal do rohu, kde stál počítač.

— Na-našel jsem h-ho u pop-pelnice. V-vypadá d-dobře, ne? Erik počítačům nerozuměl, ale Pavel se na průmyslovce něco málo naučil, než ho definitivně vyhodili, protože tam docházel tak nanejdův v pondělí a ve středu. Tak Pavel nakonec skončil jenom s výučním listem a na maturitu rezignoval. Počítače ho však zajímaly.

— Hm, zkoušels to zapojit? znalecky si přístroj prohlížel, když odklopil kryt.

— Ček-kal jsem na-na tebe, přiznal Erik, který takhle občas přitáhl něco cennějšího. Mobil, počítač nebo kuchyňský spotřebič. Bylo mu prostě líto nechat ty věci jen tak ležet u popelnic. Časem nashromáždil množství nepotřebné večeře, která se mu kupila v pokoji. Pavel uměl hodně z toho pospravovat a prodat za pár šupů.

— To bude fachat, pokýval znalecky hlavou. — Donesu pajku a dame to do rychtyku tu, bo s tatou sem se zas porafal, tak je na mě jakysik napružený. Musim ho nechat chvílu vycukat, řekl Pavel, který nechtěl přiznat, že se s otcem zase málem poprali.

Kvapně mávl na rozloučenou a vyběhl do tmy. V první trafice si koupil celou krabičku cigaret a na terminálu dobil kredit. Vyťukal krátkou odpověď na esemesku, která mu dorazila včera.

Muzu dneska v devět nebo zítra v pet.

Nenapočítal by ani do deseti, a dorazila odpověď.

Dneska na obvyklém místě.

Pavel se ušklíbl. *Prase nadržžený...* Ale aspoň bude na pár dní na jídlo a nějaký ten chlast. Hlavně, aby zase nevyměkl a nenaházel všechny prachy do automatu jako posledně. Naskočil do tramvaje, kde se malinko zahřál. Jel přes celé město, než dorazil do honosného sídla stavební a realitní společnosti, kde tou dobou už nebyl nikdo, kromě jejího majitele. Mobilem ho prozvonil.

Za pár vteřin uslyšel bzučák dveří. Prošel prázdnou vrátnicí a vystoupal známou chodbou po schodech nahoru do podkroví. Tam měl majitel svou soukromou pracovnu s malou kuchyňkou, kam mělo přístup jen pár osob. Byla mnohem menší než jeho kancelář a zdaleka nebyla tak honosně zařízená. Stěny místnosti byly obložené táflováním z tmavého dřeva, v němž byly nenápadné dveře do malého pokoje. Ten sloužil jako kamrlík pro jednorázové i trvalé milenky a milence. Rafinovaný šmajchlkabinet. Dominovala mu veliká postel, za ní byla šatní skříň a vlevo miniaturní koupelna. Pavel si představoval, že tak nějak asi vypadají hotelové pokoje. Naproti postele pak na zdi visela veliká televize s DVD přehrávačem a celou policií kazet s pornem těžkého kalibru.

Muž si ho změřil od hlavy k patě a pokynul směrem ke koupelně. Pavel si všiml, že si něco zapisuje do diáře, ale přísný pohled ho rozpohyboval. Nikdy toho spolu moc nenařadili. Pavel ani nevěděl, o čem by se měl s tím chlapíkem bavit. Pro oba to bylo jasné jako facka. Na začátku vždycky jenom řekl, co chce, a další řeči pak byly zbytečné. Nakonec vysolil domluvenou taxu a byznys byl u konce.

Pavel si svlékl oblečení načichlé potem a hospodským smradem. Na vaně ležel čistý ručník, kartáček a zubní pasta, také tričko a spodní prádlo.

Rozhlédl se po koupelně. *Dneska jsem tady naposledy. Tohle už doprdele nemám zapotřebí.* Na policice pod umyvadlem stál flakon s dámským parfémem. Pavel k němu

přičichl a zase ho položil zpátky. Kromě toho parfému však v koupelně nebylo nic, co by mělo nějakou cenu.

Zaslechl, jak za dveřmi zazvonil telefon. Lehounce pootevřel dveře koupelny, aby slyšel a viděl, co se v pokoji děje. Nevěděl proč, ale z nějakého důvodu chtěl mít přehled. Cítil, že muž je dneska nervóznější než obvykle. Zvedl telefon až po několika zazvoněních a chvíli s někým hovořil. Vydával úsečné rozkazy, mluvil krátce a v jeho hlase byla patrná podrážděnost. Během hovoru si vzal jakýsi prášek a zapil ho vodou. Bolela ho hlava. Rukou si třel čelo a spánky. Pokojem se nesly jeho kroky, jak přecházel tam a zpátky.

Pavel tichounce přivřel dveře a vklouzl do sprchového koutu. Nechal na sebe téct proudy horké vody a oddaloval okamžik, kdy bude muset vylézt. Nejraději by tam zůstal stát, až by se roztekl a odplul odtokem někam pryč, do kanálu, kam beztak patří. Rozpustil by se někde daleko od tohoto místa a celého podělaného života. Skla se orosila a po chvíli uslyšel hlasité zabouchání na dveře. Signál, že se sprchuje příliš dlouho. Lekl se. Okamžitě zatáhl kohoutky vody, otřel se a jenom v trenýrkách vstoupil do místnosti, kde za malým stolem seděl ten chlap, stále oblečený, a něco vytukával do telefonu. Zvedl oči přes obroučky brýlí.

— Sedni si, sundej si... pohybem ruky naznačil, aby si Pavel svlékl trenýrky. Židle byla připravena přímo před jeho stolem. Připadal si jako u výslechu, s tím rozdílem, že tady byl nahý. Muž se opřel do křesla, sundal si brýle a upřeně se na Pavla zadíval.

— Zatím si ho vyhoň, pak mi ho vykouříš, pronesl zcela mechanicky, jako by si právě u pultu objednal panáka vodky. Pavel měl studené a zpocené ruce. Cítil, že penis je povislý a bude problém s tím cokoli udělat. Byl nervózní a vzteklý. Začal se rutinně třít, ale nedokázal penis ztopořit. Chlap ho chvíli pozoroval. Nevypadal, že by byl spokojený. Hleděl

na něj jako na televizi minutu před usnutím. Pavel se potil a třel úd čím dál víc, až ho to zabořelo. Tohle k ničemu nepovede. Nechápal, co z toho ten úchyl má. Zazvonil telefon a Pavel si oddychl. Trochu zvolnil, ale chlap mu pohybem ruky naznačil, že se nemá flákat. Pavel byl zboží, které si zaplatil. Uvnitř to vřelo vztekem, cítil se poníženy, až se mu chtělo brečet. Chlap telefonoval a druhou ruku zasunul do kalhot. Sledoval Pavla. Spěšně ukončil hovor. — Pojď sem, vyštěkl zničehonic, až Pavel poskočil. Vstal a přistoupil ke stolu. Muž přitlačil Pavlovi hlavu pod stůl. Držel ji celou tu dobu, co ho Pavel uspokojoval. Pavel se nemohl nadechnout a bylo mu zle. Muž začal sténat, uvolnil se a přestal svírat Pavlovu hlavu. Jedním mohutným výstřikem, před nímž uhnul, skončilo Pavlovo utrpení.

Každá návštěva toho chlípáka byla odporná, ale dneska se Pavlovi zvedl žaludek ze sebe samého. Myslel si, že si zvykne, ale bylo to horší a horší. Kdo si však zvykl, byl ten chlap a začal se k Pavlovi chovat jako k věci. Pavel pro něj nebyl víc než bezcenný prostitut. — Běž se opláchnout, ještě jsme neskončili, vydechl a Pavel zmizel v koupelně, kde nechal nekonečně dlouho proudit vodu do úst. Dal si na prst zubní pastu a vyčistil si zuby, ale pořád cítil tu odpornou pachut'. Kartáček zůstal ležet netknutý na umyvadle. Byl to Pavlův nejmenší projev vzdoru, aby chlápek pochopil, že ne všechno bude tak, jak nadiktoval. Když se tak štítí kluka z ulice, ať si najde jiného ubožáka, co se kvůli němu vykoupe třeba v savu. Za okamžik uslyšel zazvonit znovu telefon a následovalo klapnutí dveří. Dneska nemá pan podnikatel chvilku klidu. Asi proto byl tak nervní a podrážděný.

Pavel na sebe rychle naházel oblečení. Pootevřel dveře koupelny a rozhlédl se po pokoji, který byl prázdný. Zdálo se, že ani v pracovně nikdo není. Opatrně otevřel na chodbu, ale neviděl nikde žádné světlo, jen z jakési vedlejší kanceláře se

nesl chlápkův hlas. Così direktivním a podrážděným tónem odpovídal volajcímu. Pavel vycítil, že je muž unavený a pořádně vzteklý a on mu měl posloužit jako robot na uspokojování, aby se odreagoval od stresující práce. Ale dnešní návštěva se nevydařila podle chlápkových představ. Také zjevně nechtěl, aby Pavel či kdokoli jiný hovor zaslechl. Obvykle si před Pavlem nebral žádné servítky nebo telefon ignoroval. Dneska vyběhl z pracovny, aby si zajistil absolutní soukromí, a svého speciálního hosta nechal samotného.

Pavel naznal, že bude lepší, když co nejrychleji vypadne. Rozhlédl se po opuštěné pracovně. Na stole ležela rozházená lejstra. Neměl v úmyslu se s Bittnerem ještě někdy v životě potkat. Než utekl, spěšně prohrabal šuplíky psacího stolu, kde našel klíče, dvoje značkové sluneční brýle, deodorant, jakési pouzdro a hodinky s monogramem MB. Všechno to nastrkal do kapes bundy, a než vyběhl ze dveří, ještě prohmatal kapsy saka, které viselo na věšáku za dveřmi. Vytáhl peněženku a strčil si ji za triko. Srdce mu bušilo až v krku. Nechal všechny dveře otevřené a vyběhl po schodech k východu. Boty držel v ruce, aby nenadělal rámus. Cítil svůj vlastní tep a krev bušící ve spáncích. Schody bral po dvou, seběhl až do přízemí, kde spatřil spásný východ. Prosklené dveře však byly zamčené. Lomcoval zoufale klikou, jako by hořelo, ale nepovolily.

Začal panikařit. Málem by se rozbrečel. Na chodbě se náhle rozlilo světlo. Pak uslyšel kroky, které se blížily po schodech. Vběhl zpátky do chodby a na okamžik se skryl ve stínu schodiště. Přemýšlel a do toho začal nevědomky hekat, jak byl vystresovaný.

Na konci chodby uviděl dveře se symbolem čůrajícího panáčka. S nadějí zamířil tím směrem. Vrazil do dveří a naproti nim se ve tmě zablýsklo spásné okno. Obratně ho vysadil, vyšvihl se na okraj a nohama se škrábal ven. Funěl a plně

kapsy mu bránily v pohybu. Teď ale děkoval Bohu za svou chlapecky útlou postavu. Podařilo se mu vysoukat nahoru, ale to už zaslechl hlas, který ho volal. Vší silou se vymrštil, prosmýkl se okýnkem a dopadl ven na trávu. Přistál na zádech a na krátký okamžik si vyrazil dech. Mechanicky vyskočil na nohy a tryskem vyběhl do tmy přímo k tramvajové zastávce, kterou měl na dohled.

Nikdo ho nebude pronásledovat. Ten pracháč nebude riskovat skandál, ani si zbytečně přidělovat problémy. Vždyť je to přece bezúhonný spořádaný občan, smějící se z inzertátu v novinách, na dlani má domek, který nabízí ostatním prachatým spoluobčanům. Vlastním ksichtem za něj ručí.

Doběhl až na další zastávku, kde se teprve vydýchal. Naskočil do první tramvaje, která zastavila u ostrůvku. Vytáhl peněženku, ve které našel slabých patnáct stovek. Za hodinky by mohl dostat také nějakou tisícovku a zbytek věcí prodá časem nebo se třeba budou hodit.

II.

Pavel nesl plný batoh jídla, a už když otevřel domovní dveře, slyšel otce, jak nadává televizi.

— Vytoč si bankrot, ty cype! rozléhalo se domovní chodbou i přes zavřené dveře. Naštěstí v domě bydlelo jen pár důchodců, kteří byli na otcovy výlevy a jiný kravál zvyklí. Dům sousedil s hospodou, odkud hlavně v létě doléhal hluk a hlasy opilců až do hluboké noci. Ti, kterým rámus vadil, se dávno odstěhovali.

Když Pavel vešel do bytu, otec se ani neohlédl. Cívil do televize, kde jakýsi muž roztáčel kolem štěstí. V bytě byl zatuchlý nevětraný vzduch, pach staroby a nemoci. Pavel však otci nic neřekl, ani neotevřel okno. Nechtěl ho popudit, protože vypadal, že je v dobrém rozmaru, a to byly vzácné chvíle. Otec vzal Pavla na milost a nechal ho po měsíci zase u sebe bydlet, protože si konečně našel práci v Kovošrotu. Jestli mu však nezaplatí nájem, vykopne ho.

— Kupil si salam? oslovil Pavla, aniž by odtrhnul oči od televize. Ne, na salám zapomněl, co teď? Pavlem otrásla lehká panika.

— Jo jo, zalhal. Odplížil se do koupelny a vytočil sestřino číslo. — Segra, kup salam a doval k fotrovi! Ale fofrem, bo budu mit pruser, drmolil rychle a po očku kontroloval, jestli ho otec nevidí a neslyší. Ale televize řvala a otec se dobře bavil, protože nebožák v Tutovce si skutečně bankrot vytočil.

Sestra z otce tak posvátnou hrůzu neměla, ale Pavel ano. Vždycky to byl on, kdo dostal nařezáno. Otec na dceru vztáhl ruku málokdy. Byla chtěná a mazaná, čímž si získala jakýsi přirozený respekt. Pavel však nenaplňoval otcovy představy, jak by měl takový správný synek vypadat, a od dětství mu to otec dával najevo. Přitom měl poslední dobou pocit, že už se to změnilo, že si ho snad otec trochu váží. Bože, co by za to dal.

— Šarina tu nebyla?

Otec jenom mávl rukou, aby ho Pavel nerušil. Muž v televizi zrovna prohrál spoustu peněz a otec se pásl pohledem na soutěžícího, kterému protéklo štěstí mezi prsty.

Pavel vybaloval nákup a cpal potraviny do lednice. Ve dřezu se kupila hromada nádobí. Co se nevlezlo do dřezu, stálo na sporáku i se zbytky plesnivého jídla.

— Ukludila tu vůbec ta Šarina? vztekal se Pavel, když z lednice vytahoval plesnivý sýr a snažil se ho nacpat do přeplněného odpadkového koše.

— Pojď mi pomoci! zakřičel otec na Pavla ve snaze zvednout se z křesla. Pavel přiskočil a vyzvedl otce, ten popadl hůl a rychle ho odstrčil, aby dal najevo, že jeho pomoc zas tolik nepotřebuje.

— Ma inači starosti, než tu ukluzať. Ty robiš cele dni hovno, tak se teč mužeš o tatu někdy postarat, ni? zahuhňal. Pavel házel do igelitky staré potraviny a na nádobí pustil proud vody. Otec se šoural po kuchyni a díval se z okna. Měl zarostlou tvář a špinavé oblečení. Bylo znát, že několik dní nevyšel z bytu.

Nervózně klepal holí o podlahu a pomlaskával, jak v puse obracel zubní protézu.

— Poptal jsem se jednich znamych, jak to je s tym domovem duchodcu, zkusil to opatrně Pavel. Otec do něj zapíchl vzteklý pohled.

— Nevychoval jsem vas, abyste mě strčili do jakehosik zarsaneho starobinca. To by se ti hodilo, co? Cely kvartyr pro sebe. Pavel sklopil oči. Už měl dost fotrova teroru, smradu a špinavých hader, plísně a hniloby. Otec už na byt sám dávno nestačil, odpadky házel na zem a nedokázal po sobě pomalu ani spláchnout. Na všechno měl Pavla a Šárku. Vlastně spíš Pavla, protože Šárka nosila peníze, to byla její úloha. Všechno ostatní musel zastat Pavel. Ani když žila jejich matka, nebylo to o moc lepší. Poslední tři roky života už neměla sílu starat se o domácnost a otce, a tak spolu žili v zatuchlém bytě, plném špíny a nepořádku. Jednou ji odvezli na onkologii, odkud se už nevrátila. Jenom fotr je jako Kostěj Nesmrtelný. Pětašedesát na krku, dvacet cigaret a půl láhve rumu denně, přesto je nezdolný. Ani ta zubatá s ním nechce nic mít, to je k vzteku. Pavlovi by se tím vyřešila řada problémů.

V předsíni zarachotil klíč v zámku. Šárka hodila balený salám na stůl a posadila se na židli. Pavla ovanula silná vůně parfému.

— Bože tady je smrad. To nemůžeš tomu tatovi aspoň otevřít okno? vyjela na Pavla a otevřela okno dokořán. Její nabubřelé sebevědomí ho popuzovalo. Mluvila s nimi jako s póvlem jenom proto, že uměla sehnat peníze. Jakkoli. Jenom peníze ji totiž opravdu zajímaly.

— Zavři to, bo tu bude pruvan! vyštěkl otec. Pohled mu sklouzl k salámu.

— Máš tu smrad jak v opičárně, nechala okno dokořán a otec víc neprotestoval.

— Šak Pavel kupil salam, ni, Pavel?

— Sem zapomněl, hlesl. V duchu se ho zmocnila lehká panika ze strachu z otcova návalu vzteku, která zapříčinila, že nedokázal v ten okamžik věrohodně zalhat.

— Hlavně, že sem ti to kolik razu připominal. Cypoviny maš v palici a eště mi tvrdíš, žes ho kupil, když si ho nekupil.

Si srab, lhař a vyžirka. Otec zbrunátněl. Vždycky vybuchl kvůli banalitě a nikdo nedokázal odhadnout, co ho vytočí. — No tak zapomněl na salám, bóže, to se toho stalo, chabě se Šárka zastala bratra. Ty věčné hádky ji otravovaly. Ledabyle přistrčila salám blíž k otci, jako když hodíte vzteklému psovi kost.

— Jen nech byt, ty tu s nim nebyvaš. To je furt cosik. Dva razy ztratil klíče! Až nas tu vyberou, bude v tom mit prsty. Beztak aj tych pět stovek, co zmizlo, si ukrad, křičel otec na Pavla a plival kus rohlíku, který žvýkal.

— Nic jsem nevzal, bránil se chabě Pavel. Šárka mlčela a prohlížela si punčochy, jestli se jí nespustilo oko. Takových scén už zažila stovky. Nic nového. Jestli Pavel vypustí z pusy ještě jednu větu, otec ho vyhodí z bytu a Pavel se sebere a na týden zase zmizí. Pak se s prosíkem objeví na prahu, čímž otce jenom utvrdí v jeho přesvědčení, že je to totální slaboch. A otec rezignuje a nechá ho u sebe zase na chvíli bydlet. Toleruje ho stejně jako moly ve skříni a šváby za spíží. I kdyby však Pavel stokrát prosil, Šárka ho bydlet u sebe nenechá. Nechce, aby kdokoli věděl, jaká je bratr socka. Rodinu si však člověk nevybírání, což je největší smůla.

— Tak na tohle vážně nejsem zvědavá, líně se zvedla k odchodu. Otec nechtěl, aby odešla. Raději se uklidnil.

— Sedni si. Pavel, urob kafe.

Pavel si všiml, že má Šárka na sobě drahé šaty a novou kabelku.

— To ti kupil ten tvuj? ukázal na kabelku z imitace krokodýlí kůže.

— Starej se o sebe, zpražila ho.

— Ještě s ním si? S tím prachačem? zeptal se otec Šárky a oběma nalil sklenici piva. Těžko říct, kterého měl na mysli. Mohla odpovědět jakkoli a obojí by byla pravda. Pavel vařil kávu a dal se do mytí několik dní nemytého nádobí.

— Chlap je chlap enom, jak umi zarobit prachy. Jinak je k hovnu.

— No jo. Takových mouder už taky slyšela. Rukou si prohrábala vlasy a hlasitě zívla. Otec při pohledu na Šárku viděl její matku. Měla stejně černé a bohaté vlasy, které jí splývaly až k pasu. Mandlové oči v barvě hořké čokolády. Po matce zdělila jemnou pleť, která i bez slunce byla pořád zlatavá jako za vrcholného léta. Nikdo nevěděl, že je poloviční cikánka, každý v ní viděl jen exotickou krasavici s pěstěným tělem.

Pavel byl víc podobný otci. Zpod čepice mu trčely tuhé vlasy podobné zarezlým hřebíkům. Oči měl velké a pořád klukovsky vyplašené, přestože mu bylo sedmadvacet. Ani vousy mu nikdy pořádně nerostly, jen takové podivné nazrzlé chmýří, za které se styděl. Jako by nikdy fyzicky nedospěl. Nikdo by mu proto jeho věk nehádal.

Jejich rodině vždycky vládla matka, teď její místo zaujala Šárka. Byla stejně mazaná a v životě se uměla uplatnit. Toho si otec cenil. Jako kočka se uměla vetřít do přízně a při smůle dopadnout na všechny čtyři, olízat si rány a znovu zaútočit, když bylo třeba.

— A na ostatní by ses měla vysrat. Nebuď nenažrana, bo to by se ti těž mohlo vymstit, mudroval dál otec.

— No jo, zatvářila se znechuceně. Nepotřebuje otcovy rady, a už vůbec se nebude zříkat bohatého milence. Zaplatil jí kabelku a nové lodičky.

Pavel před Šárku a otce položil hrnky kávy, které cestou od linky rozbryndal. Otec znechuceně mlaskl a usrkl kávy. Zasyčel, jak si spálil rty.

— Horke jak cyp, zaklel. Šárka kávu štitivě odsunula. Na laciného turka neměla chuť.

— Však oni si chtějí hlavně dobře zašukat a vykecat se. Co já si musím vyslechnout za kecy. Jednoho sere stará, druhý zas má kšefty na hovno, všechno to do mě hustí. Zas na druhou

stranu, nikdy nevíš, kdy se ti ty informace můžou hodit, že, Pavel? mrkla na bratra, který se v ten okamžik vyděsil. Jeho sestra si s ním hrála jako kočka s myší. Jasně, že si taky vyslechl hromadu nudných keců. Jemu nikdo nic nevykládal tak jako Šarině. Zaslechl však desítky telefonních hovorů.

Otec se ale nikdy nesmí dovědět o Pavlových přivýdělcích u toho pracháče. Zabil by ho a sestra to dobře věděla. Měla ho tak v hrsti a škodolibě si s ním pohrávala. Měl na ni vztek. Naštěstí ji její zábava začala po chvíli nudit. Přestala do Pavla rýpat. Nechala otce, který usrkával hnědou břechku, sedět u stolu a přitočila se k bratrovi, aby mu pomohla s mytím nádobí. Utírala stále dokola jeden talíř.

— Ty si úplný kretén! Kde máš ty Bittnerovy věci?

Pavel jenom pokrčil rameny.

— Něco sem už prodal, přiznal se. Nemělo cenu zapírat. Šárka ho dobře znala a tušila, že přijde tahle odpověď. Bylo víc než jasné, že věci prodal a peníze dávno prosvištěly útroby hracího automatu.

— Tak je koukej sehnat zpátky a prachy taky. Bittner dobře platí, tak nechápu, proč si to tak posral? Si úplně na hlavu, prskala a dávala dobrý pozor, aby otec nezaslechl nic z jejich rozhovoru. Ten však už zase seděl přikovaný u televizoru.

— Nejsem na chlapy a pěkně se mi to hnusí, ohradil se Pavel a zvýšil hlas.

— Ty si nějaký citlivý, ty debile. Hnusí, nehnusí, potřebuješ prachy, nebo ne? Nebudu všechno do smrti dělat za tebe. Taky si dovedu představit jinou práci, ale živím hlavně tebe, jestli sis nevšiml, takže to pěkně zase dej do cajku, nebo ode mě nevidíte ty ani fotřík už ani floka. A to si piš, že to tatu nasere a zase tě vykopne na ulici. To tu už dlouho nebylo...

Pavel se celý naježil. Nikoho se o pomoc neprosil. Potřebuje akorát peníze na ty podělané automaty. Šárka nakoukla

do obýváku na otce, ale ten se věnoval plně televizi a pivu. Ohryzek na stařeckém krku mu poskakoval.

— Bittner to chce zpátky, rozumíš! Byl dost vzteklý, měla sem co dělat, abych ho uklidnila.

Pavel beze slova zmizel do svého pokoje. Za chvíli byl zpátky a podal sestře malou igelitku.

— Co to je? Než Pavel stihl odpovědět, nakoukla do tašky, kde byl pánský deodorant a jakési pouzdro. Otevřela ho a v něm byly tři stříkačky. Šárka se zašklebila.

— To je jako všechno? Co ty hodinky? zasyčela.

— Ostatní sem už střelil. Potřeboval sem prachy, dodal, jako by ho to nějak ospravedlňovalo. Mrskla utěrkou o linku, podívala se na hodinky značky Dolce & Gabbana, které dostala od jednoho ze svých milenců. Návštěva ji vytočila. Bittner bude zuřit, slíbila, že věci přinese. Nemělo cenu se déle zdržovat. Vyřídila, co bylo třeba, a víc se těm dvěma věnovat nechtěla. To už jí přišlo smysluplnější krmit v parku holuby než dál sedět v téhle smrduté kuchyni.

— No nic, už musím. Kafe si dám příště, nechala stát na stole netknutou kávu a kvapně se rozloučila. V kuchyni po ní zůstala jen vůně drahého parfému.

III.

Pavel seděl za stolem a popíjel pivo. Chlapi přijdou až za hodinu, ale nechtělo se mu být na ulici a doma to bylo k nevydržení. O fotra se tak musí postarat ségra. Pavel čučel na fotbal a odpaloval si jednu cigaretu od druhé. Kouř z cigaret visel pod stropem a z popelníku přepadávaly vajgly. Hospodský s bouchnutím postavil další pivo a odnesl přeplněný popelník. Popel z cigarety dopadal na červený ubrus Ostravaru a vypaloval do něj dírky. Pavlovi to bylo jedno, soustředil se na penaltu, jako by ji měl sám kopnout.

Erik a další dva jeho kumpáni si přisedli.

— Karty máš?

— Jo, hekl, aniž by spustil oči z televize. Fotbal dávno skončil. Pavel byl hypnotizovaný blondýnou, která si pochvalovala sprchový gel a krouživými pohyby si jej roztírala po hladkém opáleném těle. Hostinský namířil ovladačem na televizor a černo obrazovky ho vytrhlo z hypnózy.

— Tak to rozdej, poručil profesor a smetl popel z ubrusu. Uprostřed stolu zacinkaly hozené mince. Všichni zírali do karet, mlčeli a popíjeli pivo. Profesor vyložil na stůl.

— Pche, ulevil si Kotrba, když spatřil krále s kulovým spodkem. Profesor shrábl peníze. Erik zíral do prázdna a hře se málo věnoval. Pavel jen pokrčil rameny na znamení, že neví, co s ním je.

— Co je s tebou, starej? zahalekal Kotrba. Erik se zhluboka nadechl a vzdychl. Lokl si piva a ani si neotřel pěnu z vousů, jak měl ve zvyku.

— N-nic, rozdávěj, j-já sejmu, zablekotal namísto odpovědi.

Erik zadržával v řeči, mluvil proto málo a jen s lidmi, které dobře znal. V dětství si kvůli tomu užil ústrky i šikanu.

Další hra byla stejně na nic jako ta předchozí.

— Erik, no tak zrob cosik, to se neda toto, přijdeš o všechny prachy, rozčiloval se naoko Pavel. Erik jenom neurčitě mávl rukou.

— Ivoš-šu, příhod' nám ta-tady jednu r-rundu, kývl Erik na hostinského. Jakmile před něj hostinský postavil sklenici zlatavé tekutiny, bez přituknutí ji do sebe překlopil.

— Je-ještě jednu, poručil dřív, než mu alkohol našedil krev.

— Mi ne! bránil se Kotrba a profesor pohybem ruky naznačil, že mu jeden panák taky stačí. Pozorovali Erika. Takhle ho ještě neviděli, a to spolu chodili na karty přes pět let.

— Erik, neblbni, nechlašči tolik, domlouval mu Kotrba. Pavel nenápadným pohybem ruky naznačil, aby ho ostatní netrápili otázkami. Pasoval se na Erikova nejlepšího kamaráda, přestože byl mezi nimi přes třicet let věkový rozdíl. Někdy se k Erikovi choval jako oddaný pes, jindy jako starostlivý otec. Erikovi ztěžkla víčka. Cítil, jak se mu teplo rozlévá po těle a údy těžknou. Hlava se však nedokázala poddat. Opřel se do židle.

— K-kdosik chce u-ubližit te moji holce, vypadlo to z něho a na okamžik se mu ulevilo. Neměl vlastně nikoho, komu by to mohl říct.

— Jak to víš? vykulil Kotrba oči. Profesor se zatvářil, jako by snědl něco hrozně kyselého. Nechtěl zabředávat do osobních problémů chlápků, s nimiž chodí na karty. Nic víc. Středy zkrátka v jeho životě patří kartám. Ve středu není místo na psychologickou poradnu ani opíjení, prázdné tlachání a jiné

žvásty. Přišlo mu však neslušné zvednout se a odejít, jakkoli ho začínající se zápletka nezajímala. Sluší se projevit trochu empatie.

Erik si promnul obličej, až to zašustilo. Pavlovi se zdálo, že se v jeho očích zaleskly slzy. Těkal očima po ostatních. — Měl jsem za to, že se s dcerou nestykaš? vložil se nečekaně do debaty profesor. Profesor ve skutečnosti nebyl žádným profesorem, všichni mu tak ale říkali, protože jako jediný z nich vystudoval vysokou školu.

— Ř-říkali mi, že-že ji z-zničí. Další obsah panáka zmizel za jeho rty.

Kotrba se poškrábal ve vousech. Všichni věděli, že Erik svou dceru viděl dohromady asi desetkrát od doby, kdy ho stará vypakovala. Byl však na ni patřičně pyšný a často o ní mluvil. S otcem se však viděla naposledy před osmi lety. Styděla se za něj, protože v jejích očích žil skoro jako bezdomovec. Nemyl se, chlatal a doma vršil hromady nepotřebného harampádí, které tahal ze skládek a popelnic. V obrovských plastových taškách a s batohem na zádech jej čas od času vidala bezcílně bloumat ulicemi a hledat ty svoje „poklady“, jak sám s oblibou říkával.

Když ho vyhodili z práce kvůli pití, nikdy se už nepostavil pořádně na nohy. Vydělával si jako preparátor zvířat, což v jeho podání nebylo zrovna zlaté řemeslo. Během let se obklopil desítkami mrtvolek zvířat a postupně nasákl čpavým zápachem smrti. Preparoval hlavně domácí mazlíčky, ale také divočáky a jiné trofeje pro myslivce. Takových kšeftů bylo sice málo, ale jeho skromnému způsobu života to stačilo.

— Ty Erik, to nedava smysl, co tu vykladaš, vložil se do toho Kotrba, — čímu by to kdosik vykladal zrovna tobě? To by asi šli rovnou za ni, no ne? To tě kdosik chce jenom postrašit, ser na to, mávl rukou. Erika to neuklidnilo.

— A co ti je vlastně po tym. Šak na tebe sere, mudroval Kotrba, ale Erik ji měl rád. Moc rád, akorát to nikdy nikomu neřekl.

Včera večer ho oslovil jakýsi muž. Překvapil ho kousek od domova, v místě, kde byla největší tma. Přitiskl mu na záda nějaký ostrý předmět. Nedovolil mu otočit se a podívat se mu do očí. Krve by se v něm nedořezal, když se mu za zády ozval chraplavý hlas. — Něco pro mě, ty hajzle, zrobiš, jinak zničím tu tvoju vykotalenu dcerunku, vyhrožoval. Patrně nějaká vyšší hra, které nerozumí. To je jasné. Dcera se pohybuje v politice, její muž je údajně bohatý podnikatel. Neví, co by se mohlo stát, kdyby návrh neznámého odmítl. Jenže on neodmítne, protože nemá co ztratit a jedinou dceru, jediný smysl své existence, musí ochránit, i kdyby za to měl hnit po zbytek života v base. Na policii také nic hlásit nebude. Nikdy s ní neměl dobré zkušenosti. Vždycky byl pro ně jenom nedůvěryhodný šupák. Blázen, s nímž můžou zamést.

Na stůl hodil posledních pár mincí na útratu a vyrazil ze dveří, aniž by se vůbec rozloučil. Tehdy ho viděli naposledy. Pavel za ním ještě vyběhl ven, něco mohutně gestikuloval a pak mu na papír od cigaret napsal svoje nové telefonní číslo pro případ, že by něco potřeboval.

— Co budeš robit? staral se. Erik pokrčil rameny, nasadil si ošuntělou čepici a šouravými kroky se vydal domů. Pavel ho ještě chvíli sledoval, než se vrátil zpátky do lokálu k rozehraným kartám.

— Ty viš, co je ta jeho holka zač? zeptal se zničehonic profesor, aby řeč nestála. Pavel jen pokrčil rameny. O deři toho Erik navykládal hodně, ale dohromady vlastně nic. Chvástal se, jak je chytrá a jak daleko to dotáhla, ale bůh ví... vlastně nikdo z nich ani neví, jak se jmenuje. Erik o sobě a o rodině v podstatě nikdy nic konkrétního neřekl.

Libor Kotrba miloval tajemství a záhady a Erik teď představoval takovou záhadu. Ucítíl mimořádnou šanci odhalit něco senzačního. Na začátek zjistí, kdo ta jeho holka vlastně je. Trocha zpestření pro důchodové dny.

Hodil padesátikorunu na stůl a zvedl se.

— Ja už tež musim. Tak zas ve středu, kvapně se rozloučil a vyběhl na ulici za Erikem. Profesor zůstal sám s Pavlem, s nímž si nikdy neměl co říct. V tichosti tak dopil pivo, pokynul na číšníka a šel raději domů. Dnešní partie se nevyvedla. Měl z toho všeho špatnou náladu.

IV.

Daniel Gavla strávil celý den na jednání. Bylo to k vzteku. Venku byl nádherný říjnový den, ideální na golfový trénink, a on se musí pařit v kanceláři s bandou kreténů, kteří nechtějí pochopit, co jim říká. Byl to marný a pro Gavlu ztracený čas. Zbytečné tlachy. Nic z toho nebude, to mu bylo jasné. Jediné, co má v tento okamžik smysl, je kulatý míček na greenu.

S hlasitým cvaknutím zavřel notebook.

— No, pánové, víc pro vás udělat nemůžu. Řekl jsem vám, jaké jsou možnosti a co bych na oplátku potřeboval od vás. Příští týden jedu do Prahy, tam by se taky dalo nějak zatlačit, ale bez vaší pomoci... sám nic nezmůžu, rozložil rukama na znamení, že on se již maximálně obětoval pro dobro celého lidstva.

— Pokud byste s mou nabídkou souhlasili, potkáme se příště raději u mě doma. Mám prvotřídní devítileté portské, mrkl a doširoka se usmál, nonšalantně popadl tašku a pevným stiskem ruky se se všemi rozloučil. Hned za dveřmi mu úsměv zmizel z tváře a rty ztuhly. Dlouhými kroky vykráčel z budovy, bez povšimnutí minul sekretářku. Měl naspěch. Každý jeho pohyb byl dokonale zvládnutý, maximálně efektivní. Svou energii dával přesně a účelově, nic z toho, co dělal, nebylo nahodilé, beze smyslu, či snad dokonce iracionální.

Jeho SUV krátce zapípalo. Aniž by vyhodil blinkr, vyrazil do provozu. Hlasovou volbou vytočil číslo.

- Jani, nezlákám tě na večeri? nasadil medový hlas.
- Promiň, dneska mám návštěvu, odpověděl ženský hlas pevně, skoro chladně. Věděl, že na ni musí pomalu. Byla typem ženy, co si nepotrpí na nějaké náhlé citové výlevy. To mu sice vyhovovalo, nicméně ztěžovalo situaci. Vycítil, že je rozladěná. Změnil taktiku.
- Návštěva počká, potřebuju se s tebou o něčem poradit. Na semaforu blikla červená. Sešlápl pedál plynu. Nějaký blb zatroubil.
- To není možné, ty se potřebuješ poradit? krátce se zamála. — Není to nějaká tvoje další finta? Teď probíhá ta výběrovka, neměl by nás nikdo spolu vidět.
- Ale no tááák. U mě doma, zašveholil a doširoka se usmál. Prudce trhl volantem a přejel do levého pruhu.
- Ne, raději ne.
- Jano, no neblázni. Jezdíme spolu na dovolené, a teď takové obstrukce. Každý ví, že se známe.
- No právě, vzdychla.
- Čestná, jak Panna orleánská.* Už ho tím dokonale vytáčela. Myslel si, že bude mít na magistrátu spojence, a ona se zatím projevila jako bojovnice za spravedlnost a lepší svět. Takových už tu bylo a nepřežili ani jedno volební období. Úzkostlivě dbala na všechny formální procesy, vyhlášky, nařízení a pravidla. Úzkoprsá úřednice, nic víc. Na pořádnou politiku nemá koule ani mozek. Blbá ženská. Na tom fleku sedí taky díky němu, ale byl to špatný tah. Přepočítal se a teď by potřeboval vyměnit koně.
- Tak v sobotu na golfu?
- Víš, že to tam nesnáším. Navíc Milan je na služebce a samotné se mi tam nechce. Ano, Milan byl v Praze na služebce, to Gavla věděl. Před třemi týdny tam měli společné jednání. Doma Milan své ženě řekl, že bude pryč čtrnáct dnů, ve skutečnosti jel však jenom na týden. Zbytek pak stráví se svou

milenkou. O její existenci věděli všichni včetně Jany, ale kvůli dceři se tvářila, že ta cizí ženská neexistuje. Jenomže čtrnáct dní uteklo jako voda, a Milan je stále pryč.

Jana se cítila ponížená, až se jí z toho chtělo skoro brečet. Včera obdržela jen krátkou zprávu, že bude pryč ještě další dva týdny, nebo možná dokonce i déle. Co to má sakra znamenat? Nenapsal jediný důvod, nestála mu ani za krátké vysvětlení, a dokonce jí nevezal telefon. Komunikuje s ní jen přes SMS zprávy. Jak trapné. Zařekla se, že bude čekat, dokud sám nezavolá a neomluví se. Ať si táhne, kam chce, dům je její.

Nepochybovala, že v tom má prsty ta jeho coura, před kterou dosud schovávala hlavu do písku. Nebude se ponižovat a soupeřit s ní o přízeň svého muže, ale jak se zdálo, ta mrcha na něho měla nebyvalý vliv. Tohle ještě nikdy neudělal, přestože nevěrný není zdaleka poprvé. Že by se snad zamiloval? Tuhle myšlenku hned zavrhla. Její muž je dostatečně cynický, aby byl něčeho podobného schopen.

Přes všechny svoje chyby se k ní především na veřejnosti choval obvykle velmi pozorně a noblesně. To přesně odpovídalo jeho pokrytecké povaze. Poprvé v životě ji takto ignoruje, a to ji velmi uráželo.

Víc než vztek ji z toho všeho přepadl smutek. Doma pak sama vypila láhev vína a dva panáky prvotřídního koňaku, který otevřela natruc.

— Víš co, zastavím se zítra u tebe doma. Přece tě nenechám samotnou, nahodil Gavla laškovný tón. Hlasitě vzdychla.

— No tak jo. Položila telefon.

— Ještě se tě budu doprošovat, ty krávo. Ulevil si a zajel do garáže své vily. V předsíni se rozzuřil. Na zemi ležely zbývající dvě krabice jeho bývalé přítelkyně, kterou před měsícem vypoklonkoval z domu. Slíbila, že si ty krámy odveze, a pořád tady smrdí.

Odhodil notebook na koženou sedačku, rychle ze sebe shodil propocenou košili a navlékl se do pohodlného trička. Zapnul počítač, aby odpověděl na e-mail, který si zběžně přečetl během schůzky v mobilu. V tu chvíli nehnul brvou, aby si před klienty nepoškodil pověst profesionála, ale ve skutečnosti se ho zmocnilo vzrušení, které musel potlačit. Spěchal domů, aby si pečlivě promyslel, co s takovou zprávou. Nejdřív si myslel, že jde o spam, ale obsah naznačoval, že pisatel vidí Gavlovi až do žaludku. Podepsal se jako ks. Adresa mariage@gmail.com nic neprozrazovala. Mariage je manželství, ve francouzštině svatba. *Co tím kdo doprdele myslí?* Očima přejížděl po těch několika málo řádcích:

Neznáme se, ale máme stejný zájem. Chcete zničit Bittnerovou. Na začátek skuste jejího fotra. To by ji mohlo nabourat tu pěknou politickou fasádičku. ks.

Gavla si e-mail pročetl několikrát. Ne, zničit ji nechtěl. To bylo silné slovo. Chtěl ji ZDISKREDITOVAT, to ano, to je ten správný výraz. Je přece normální slušný člověk, nemá zájem někoho — ničit, jen účelově zdiskreditovat. A to je rozdíl. Používá různé metody, ale vždycky v normě zákona. A zákon toho někdy dovoloval hodně, protože výslovně nezakazoval. Byl ohebný jako žoužel.

A pak měl ještě v záloze plán B, který byl sice nejistý, ale ještě ho zcela nezavrhoval. Taková opuštěná našťvaná ženská jako Jana mu brzy skočí do postele, o tom nepochyboval. Zamilovaná ženská pak šlape jako hodinky, stačí ji jenom dobře natáhnout. Pak se někde může objevit pár lechtivých fotek ze společných hrátek v posteli, a politický skandál je na světě. V byznysu je jedno, s kým kdo spí. Ne tak v politice.

Nenápadně kolem ní tancuje už několik týdnů a zdá se, že začíná konečně tát. K jeho smůle ho nijak zvlášť nepřitahuje,

ale pro dobro věci se musí obětovat. Při pohledu na sterilní Janu rozumí tomu, proč si Milan narazil takovou živočišnou čubku. Tahle představa v něm však vyvolala pocit, jako by se zakousl do šťovíku. Rychle zaplašil vzpomínku na Milana i tu jeho čůzu s černými čarodějnickými pačesy.

Anonymní e-mail byl plán až někde na konci seznamu, za předpokladu, že by všechno, včetně jeho šarmu, selhalo. Měl by ho vlastně poslat rovnou na policii, ale spíš ho jen hodí do virtuálního koše. Pisatel je nýmand, který toho sice o Gavlovi ví nebezpečně hodně, ale je to primitiv. Ve čtyřech větách nasekal hned několik gramatických chyb. S takovým si snadno poradí.

Chvíli přemýšlel, jestli by se odpovědí mohl nějak ohrozit nebo něco ztratit. Nakonec se rozhodl, že počká dva dny a opatrně odepíše, aby zjistil, o co pisateli ve skutečnosti jde. Nepochyboval, že o peníze.

